

La borsa o la llengua

És evident que, al president Jordi Pujol, no li serà gens fàcil de convèncer les seves bases ni de la bondat d'un pacte amb el PP, ni de la seva necessitat. Segurament que, a hores d'ara, ni ell no n'està gaire convençut. Però la diferència és que, les pressions perquè pacti, les ha d'aguantar ell i, segons diuen, aquestes trucades són moltes. Però n'hi ha algunes, que ja coneix per la veu. No cal ni que es presentin, que sap qui són, ni que continuïn, que ja sap què diran.

Quan a l'altra banda del fil telefònic (perdó: li truquen des de la motorola i, per tant, de fil, re de re) hi ha els qui eufemísticament s'anomenen "representants de l'empresariat català" o, encara més eufemísticament, "portaveus de la Catalunya econòmica", Jordi Pujol podria engegar l'enregistradora de les converses que hi va mantenir el juliol del 1993. Perquè els qui truquen ara demanant que CiU faci un "acte de responsabilitat" i doni suport a la investidura de José M. Aznar, són els mateixos que l'estiu de fa gairebé tres anys també el van pressionar perquè acceptés l'oferta de González i fes govern de coalició amb el PSOE. Li tornen a parlar de la necessitat d'estabilitat, de la tranquil·litat dels mercats, de les exigències de la convergència europea, de tot un seguit de coses que requereixen un govern fort que només Pujol, ves per on, pot garantir. Es veu que fins i tot s'ofereixen per fer personalment de "pont". Tot sigui pel mercat.

Fins a un cert punt ningú no se n'hauria de sorprendre. El color dels diners és sempre el mateix, és indiferent als canvis de color polítics, i per tant tampoc no seria qüestió d'escandalitzar-se'n, si no fos que alguns dels mateixos que ara parlen d'estabilitat, també pressionaven el president Pujol l'hivern passat perquè CiU retirés el suport a González i així calgués convocar eleccions anticipades. Però, bé, fins a un cert punt deu ser legítim tot plegat, per més que seria bo que CiU pogués discutir, debatre i decidir què farà amb la màxima serenitat possible, pensant sobretot en els interessos del país. Pensant, naturalment, en el benestar econòmic, però

pensant, sobretot, en la reconstrucció nacional, perquè CiU es defineix i es fa valer, molt principalment i per sobre de moltes altres coses, com una coalició nacionalista. Per tant, l'objectiu de CiU no és d'abordar aquesta negociació per dotar d'estabilitat l'estat, sinó de transformar aquest estat, i de dotar el nostre autogovern d'aquells instruments reals, substancials i palpables, que encara li manquen.

Els qui ens preocupem més per la unitat de la llengua que no pas pels alts i baixos de la Borsa pensem, per

exemple, que seria més útil per a aquest país que, arribat el dia que CiU decidís d'asseure's amb el PP per negociar (negociar no vol dir d'entrada pactar), posés damunt la taula el cas de Zaplana. No és un exemple gratuït. Convergència i Unió va utilitzar durant tota la campanya electoral l'exemple del PP valencià com una arma electoral. Míting sobre míting, els candidats nacionalistes posaven l'exemple de l'hostilitat de Zaplana a la llengua i a la cultura catalanes per mirar d'erosionar la candidatura del PP de Catalunya i refutar el seu *tomb* catalanista. Fóra lògic, doncs, que si Zaplana va servir a CiU per aturar el PP a Catalunya durant la campanya, ara CiU posés la unitat de la llengua sobre la taula de negociacions. Amb la mateixa naturalitat,

perquè ben igual que el PP ha de canviar d'actitud a Madrid, ha de fer-ho a València i a Barcelona. I canviar d'actitud a València vol dir, com a mínim, reconèixer la unitat de la llengua i restituir el decret d'homologació dels títols de català.

No és fàcil de dialogar amb un partit que no se sap amb gaire exactitud quin programa de govern té, però que si, en canvi, ha deixat una cosa ben clara és que ha aconseguit el poder enarborant la bandera del nacionalisme espanyol. CiU, per compromís electoral, té un objectiu doble: plantar cara i ser clau, i s'hauria d'administrar sense trair-ne cap. Pujol sap que si obliga els militants de CDC a passar pel camp de mines (són paraules seves) que ha sembrat el PP sense haver traçat, de primer, un camí ben clar, entenedor i lliure de perills, alguns s'hi poden quedar. ■

PERE MARTÍ

"Fóra lògic, doncs, que si Zaplana va servir a Convergència i Unió per aturar el PP a Catalunya, ara CiU posés la unitat de la llengua sobre la taula de negociacions."